

ข่าวจาก หนังสือพิมพ์ แนวหน้า

ฉบับวันศุกร์ที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ.2565

คอลัมน์กวนน้ำให้ใส - คนโง่หรือคนเลว จึงเทียบว่า‘เศรษฐกิจไทย’จะเหมือน‘ศรีลังกา’

คงจะมีแต่คนโง่หรือคนเลว ที่จะเปรียบเทียบว่า “เศรษฐกิจไทย” จะเหมือน“ศรีลังกา” เพราะอะไร?

1. ขณะนี้ ศรีลังกาเผชิญวิกฤตเศรษฐกิจหนักที่สุดในโลก ระบบเศรษฐกิจล่มสลาย หนี้สินต่างประเทศล้นพ้นตัว โดยมีหนี้ต่างประเทศถึง 51,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สูงกว่าทุนสำรองระหว่างประเทศหลายเท่าตัว ผลิตขาดชำระหนี้ ต้องขอความช่วยเหลือจากไอเอ็มเอฟ แล้วถึงขนาดว่า ไม่มีเงินจะปันเข้าน้ำมันเชื้อเพลิง ก๊าซหุงต้ม ส่วนข้าว นม อาหารในประเทศก็ขาดแคลนอย่างหนัก ผลผลิตลดฮวบฮาบจากนโยบายรัฐบาลที่ผิดพลาด อัตราเงินเฟ้อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา สูงถึง 54.6%

ธนาคารกลางของศรีลังกา (CBSL) ขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบายเป็น 15.5 เปอร์เซ็นต์ หวังจะสกัดเงินทุนไหลออก ควบคุมเงินเฟ้อ แต่ก็ทำให้ต้นทุนการเงิน ภาระหนี้ประชาชนสูงขึ้นตามอัตราดอกเบี้ย การคลังประเทศขาดดุล ควบคู่กับการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด เร็วจริง ปัญหาการเมืองยังไม่ต้องพูดถึง การทุจริตฉ้อฉล รวบอำนาจไว้กับตระกูลเดียว

2. สถานการณ์และแนวโน้มของเศรษฐกิจไทย จะเหมือนศรีลังกาหรือไม่? ล่าสุด ธนาคารโลกประจำประเทศไทย ได้เผยแพร่รายงาน “ตามติดเศรษฐกิจไทย” โดยแปลเป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการ เนื้อหาสาระน่าสนใจ สรุปว่า

2.1 เศรษฐกิจคาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 2.9 ในปีพ.ศ. 2565 การบริโภคภาคเอกชนและการส่งออกสินค้าจะเป็นปัจจัยหลักในการขยายตัวทางเศรษฐกิจในปีพ.ศ. 2565

อย่างไรก็ตาม ผลกระทบต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจดังกล่าวจะน้อยกว่าที่เคยคาดการณ์ไว้ เนื่องจากผลกระทบภายนอกที่เพิ่งเกิดขึ้น อาทิ สงครามระหว่างรัสเซียและยูเครน และการชะลอตัวของเศรษฐกิจจีน การบริโภคภาคเอกชนจะฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง และคาดการณ์ว่าการลงทุนทั้งภาครัฐและเอกชนจะสูงขึ้นตามระดับความเชื่อมั่นที่เพิ่มขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็น 6 ล้านคนในปี พ.ศ. 2565 เพิ่มขึ้นจาก 0.4 ล้านคนในปีพ.ศ. 2564 ด้วยการผ่อนคลายข้อจำกัดต่างๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในช่วงครึ่งหลังของปี พ.ศ. 2565 คาดว่าจะเพิ่มขึ้นมากกว่าสองเท่าของจำนวนนักท่องเที่ยวในครึ่งปีแรก ในระยะกลาง คาดว่าการฟื้นตัวของการท่องเที่ยวจะมีแรงกระตุ้นเพิ่มขึ้น โดยมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็น 24 ล้านคน หรือประมาณร้อยละ 60 ของระดับก่อนการระบาดภายในปีพ.ศ. 2567

ทั้งนี้ คาดว่าเศรษฐกิจจะขยายตัวร้อยละ 4.3 และร้อยละ 3.9 ในปี พ.ศ. 2566 และ 2567 ตามลำดับ

2.2 ในปีพ.ศ. 2565 คาดว่าดุลบัญชีเดินสะพัดจะขาดดุลเพียงเล็กน้อย การแก้ปัญหาคอขวดในการผลิต การฟื้นตัวของ จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ และราคาน้ำมันโลกที่ลดลง อาจทำให้ดุลบัญชีเดินสะพัดกลับมาเกินดุลอีกครั้งในปีพ.ศ. 2566 และ 2567 การส่งออกสุทธิจะเป็นปัจจัยหลักที่สนับสนุนการขยายตัวของเศรษฐกิจในภาพรวม แม้ว่าการคาดการณ์องค์ประกอบของการขยายตัวทางเศรษฐกิจปีพ.ศ. 2565 ในปัจจุบันจะน้อยกว่าที่ได้

คาดการณ์ไว้ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2564 ร้อยละ 1.4 เนื่องจากการปรับลดการขยายตัวของประเทศ คู่ค้ารายใหญ่ และปัญหาการหยุดชะงักของห่วงโซ่อุปทานที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งจะจำกัดการเข้าถึง ปัจจัยการผลิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของประเทศจีน ทำให้การส่งออกเครื่องจักร สินค้า อิเล็กทรอนิกส์และอุปกรณ์ยานยนต์ซึ่งมีปัจจัยการผลิตนำเข้าจากจีนจำนวนมากมีความเสี่ยงจาก ภาวะการหยุดชะงักของห่วงโซ่อุปทานดังกล่าว

2.3 อัตราเงินเฟ้อทั่วไปคาดว่าจะอยู่ที่ร้อยละ 5.2 ในปีพ.ศ. 2565 และอัตราเงินเฟ้อ พื้นฐานอยู่ที่ร้อยละ 2.3 คาดว่าระดับ ราคาน้ำมันโลกเฉลี่ยจะอยู่ที่ 100 เหรียญสหรัฐต่อบาร์เรลในปี พ.ศ. 2565 และลดลงเพียงเล็กน้อยในปีพ.ศ. 2566 และ 2567 อัตราเงินเฟ้อที่พุ่งสูงขึ้น คาดว่าส่วน ใหญ่จะเกิดขึ้นชั่วคราว และจะค่อยๆ ลดระดับลงไปอยู่ที่ร้อยละ 2.2 ในปี พ.ศ. 2566

อย่างไรก็ตาม ความเสี่ยงจากอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องจำเป็นต้องมีการ ติดตามอย่างใกล้ชิด ปัจจุบันมี แนวโน้มที่ธนาคารแห่งประเทศไทยจะเริ่มปรับเพิ่มอัตราดอกเบี้ยให้กลับ สู่สภาวะปกติ

2.4 หนี้สาธารณะ คาดว่าจะพุ่งสู่จุดสูงสุดที่ร้อยละ 62.5 ต่อ GDP ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งสูงกว่าระดับปัจจุบันเล็กน้อย การขาดดุลการคลังคาดว่าจะลดลงจากร้อยละ 6.9 ต่อ GDP ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2564 เป็นร้อยละ 5.1 ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 และร้อยละ 2.4 ใน ปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ซึ่งเป็นผลจากค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับโควิดลดลง และสอดคล้องกับความ ยั่งยืนทางการคลังระยะปานกลาง

ทั้งนี้ การที่หนี้สาธารณะส่วนใหญ่เป็นหนี้ในประเทศ ประกอบกับสภาพคล่องใน ประเทศ มีเพียงพอรองรับกับความต้องการปรับโครงสร้างหนี้ของรัฐบาล ปัจจัยเหล่านี้จะช่วยบรรเทา ความเสี่ยงทางการคลังได้ การใช้จ่ายเพื่อช่วยเหลือทางสังคมเฉพาะกลุ่มเป้าหมาย การปรับสมดุล รายจ่ายเพื่อเพิ่มการลงทุนภาครัฐ และ การเพิ่มรายได้ของรัฐบาล จะเป็น ปัจจัยสำคัญสำหรับการบริหารจัดการกับแรงกดดันทางการคลังดังกล่าว

3. นอกจากประเด็นข้างต้นแล้ว ธนาคารโลกฯ ยังได้แสดงความเห็นว่าฐานะทุนสำรองเงินตรา ระหว่างประเทศของไทยยังคงมีความแข็งแกร่ง สูงกว่าหนี้ต่างประเทศมากกว่าเท่าตัว ทั้งหมด โดย ข้อมูลข้อเท็จจริง ผ่านมุมมองขององค์กรระหว่างประเทศ สถานะและแนวโน้มเศรษฐกิจไทยคนละ เรื่องกับศรีลังกาโดยสิ้นเชิง ลองมองรอบๆ ตัว เราก็จะเห็นโครงการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานที่จะช่วย เพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ ททยอยเสร็จสิ้นอย่างมากมาย ทุกภูมิภาค ทั้ง ถนน หนทาง ระบบราง สนามบิน ท่าเรือ ฯลฯ ทั้งหมดเป็นการลงทุนเพื่อนาคตของประเทศ เกิดขึ้น มากเป็นประวัติการณ์ในยุคนี้ คงมีแต่คนโง่หรือคนเลว ที่อยากจะบั่นหัวคนโง่เท่านั้น ที่จะนำมา เปรียบเทียบแล้วบอกว่าเหมือนกัน

สารสม

ข่าวจาก หนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ
ฉบับวันศุกร์ที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ.2565

ส่องวิกฤติเศรษฐกิจศรีลังกา บทเรียนย้ำเตือนไทย

ประชาคมโลกจับตามอง “วิกฤติเศรษฐกิจศรีลังกา” ครั้งเลวร้ายสุดในรอบหลายปีหลังเจอ “โควิด-19 กระทบต่อการส่งออกและภาคการท่องเที่ยว” ฉุกเฉินตราไม่พอนำเข้าเชื่อเพลิงจนระบบขนส่งสาธารณะพังทลาย “รัฐบาลชัตดาวน์” หน่วยงานรัฐและโรงเรียนทุกแห่งในช่วงปลายเดือน มิ.ย.ที่ผ่านมา แล้วยังถูกตัดไฟฟ้าว้นละ 14 ชม.ซ้ำเติมความเดือดร้อนชาวศรีลังกาที่กำลังเจอปัญหาขาดแคลนอาหารและยา จนผู้คนไม่พอใจลุกฮือประท้วงขับไล่ “โกตาบายา ราชปักษา ประธานาธิบดี” ให้ออกจากตำแหน่งจากการบริหารประเทศที่ล้มเหลวนี้ รศ.ดร.ปิติ ศรีแสง

นาม ศูนย์อาเซียนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บอกว่า

ศรีลังกาเป็นประเทศหนึ่งที่มี “สงครามกลางเมืองยาวนาน” อันมีรากเหง้ามาจากปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์สิงหลที่เป็นคนกลุ่มใหญ่ในประเทศ อีกฝ่ายกลุ่มชาติพันธุ์ทมิฬอันเป็นคนกลุ่มน้อยในประเทศ คราวนั้นความขัดแย้งพัฒนากลายเป็นเหตุจลาจลรุนแรง ก่อวินาศกรรม และการระเบิดพลีชีพมากมาย

กระทั่งในปี 2009...โกตาบายา ราชปักษา รว.กลาโหมสมัยนั้นเป็นผู้คุมปฏิบัติการปราบกลุ่มกบฏพยัคฆ์ทมิฬ “จนยุติสงครามกลางอันยาวนานมาหลายปีครั้งนั้นได้สำเร็จ” เมื่อสถานการณ์ดีขึ้น “เศรษฐกิจ” ก็เริ่มปรับฟื้นตัวเข้มแข็งตามลำดับ สามารถดึงดูดเม็ดเงินการลงทุนจากต่างชาติเข้ามาได้อย่างมหาศาล เพราะในช่วงราวปี 2009 มีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่สำคัญคือ “วิกฤติซับไพร์ม หรือวิกฤติหนี้ด้อยคุณภาพ (Sub-Prime Crisis) ในสหรัฐอเมริกา” ทำให้เกิดปัญหาขาดสภาพคล่องคุกคามความมั่นคงของสถาบันการเงิน “บริษัทใหญ่หลายแห่งล้มละลายปิดกิจการ” แล้วต่อเนื่องกับเหตุการณ์วิกฤติในยุโรปอีกด้วย

เหตุนี้ส่งผลให้ “เม็ดเงินจากสหรัฐฯและยุโรป” ไหลมาลงทุนในทวีปเอเชียได้ เพราะเป็นตลาดการลงทุนเปิดใหม่ “มีอัตราความก้าวหน้าเจริญเติบโตสูง” ในขณะนั้นประเทศศรีลังกา ก็ถูกมองว่า “เศรษฐกิจมีโอกาสเติบโตไปได้ไกล” ด้วยทำเลที่ตั้งเป็นหมู่เกาะอยู่บริเวณมหาสมุทรอินเดียฝั่งทะเลเบงกอลจรดยาวไปยังฝั่งทะเลอาหรับ ลักษณะตั้งอยู่ “จุดกึ่งกลางระหว่างตะวันตกกับตะวันออก” ทำให้ศรีลังกามีแนวเส้นทางการค้าขายทั้งยุโรปและเอเชีย ที่สมัยนั้นมี “ท่าเรือโคลัมโบ” เป็นจุดศูนย์กลางทางการค้าขายสำคัญในอนุทวีปเอเชียใต้ ยิ่งกว่านั้น “ศรีลังกา” ยังออกนโยบายดึงดูดด้วยอัตราดอกเบี้ยสูง และกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ 200 รูปีศรีลังกา/ดอลลาร์สหรัฐฯ สิ่งนี้ทำให้สามารถดึงดูดเงินลงทุนจากต่างชาติไหลเข้าศรีลังกาได้อย่างมหาศาล

สถานการณ์นี้คล้ายๆ “อาเซียนในช่วงทศวรรษปี 1990” ก็มีเหตุการณ์วิกฤติเศรษฐกิจในอเมริกาใต้ สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น จนทำให้เงินไหลเข้ามาลงทุนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่กำหนดอัตราค่าเงินค่อนข้างสูง อย่างเช่น กรณี “ประเทศไทย” มีอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ 25 บาท/ดอลลาร์สหรัฐฯ

ปัญหาเมื่ออยู่ว่า “เม็ดเงินที่ไหลเข้ามานี้กลับมิได้นำไปปรับปรุงให้เกิดประสิทธิภาพต่อการผลิตหรือการลงทุนได้อย่างแท้จริง” เพราะด้วยประสิทธิภาพการผลิตของประเทศจะสามารถเติบโตขึ้นได้นั้นก็ต่อเมื่อ “โครงสร้างพื้นฐาน” ถูกพัฒนาควบคู่กับเงินตราที่ไหลเข้ามานั้นด้วยความสมดุลต่อกัน เพื่อหนุนเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตนำไปสู่การพัฒนาความเจริญเติบโตในระยะยาวต่อไป

ทว่าด้วยคราวนั้น “ศรีลังกาเจอกับปัญหาการเมืองผูกขาด” ในการครองตำแหน่งประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรีต่อเนื่องจาก “ตระกูลราชปักษา” ที่ตั้งญาติคนใกล้ชิดขึ้นเป็นรัฐมนตรี ราชากรระดับสูง ประธานบอร์ดสำคัญ แล้วเริ่มโครงสร้างพื้นฐาน เช่น สนามบิน ท่าเรือ ด้วยการกู้ยืมเงินจากเงินมาลงทุนในอัตราดอกเบี้ยสูงกระทั่งครบวาระ 5 ปี แต่การก่อสร้างหลายโครงการกลับไม่เสร็จก่อนเปลี่ยนมาเป็น “รัฐบาลตระกูลสิริเสนา” ก็มีการรื้อโครงสร้างพื้นฐานของรัฐบาลราชปักษาแล้วทำโครงการของตัวเองขึ้นมาใหม่

ถัดมาเมื่อ “รัฐบาลสิริเสนาครบวาระ 5 ปี” มีการเลือกตั้งใหม่ “ราชปักษาก็เข้ามาเป็นผู้นำการเมือง” รื้อโครงการของรัฐบาลสิริเสนา

ทำโครงการใหม่อีก สุดท้ายกลายเป็นว่าโครงการพื้นฐานทั้งหลายที่ควรได้ใช้ประโยชน์เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของประเทศให้ดีขึ้น อันจะส่งเสริมให้เกิดการลงทุนก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้

ฉะนั้น เงินส่วนใหญ่ก็ถูกนำมา “แก๊งกำไร” ไม่ว่าจะเป็นแก๊งกำไรในตลาดหลักทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ ที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง อาคาร กลายเป็นส่งสัญญาณการก่อตัวของฟองสบู่เกิดขึ้น “ลักษณะคล้ายๆสถานการณ์ในไทยปี 1991-1996” กรณีวิกฤติเศรษฐกิจต้มยำกุ้งที่มีตัวปะทุมาจากการแก๊งกำไรอสังหาริมทรัพย์เพิ่มขึ้นเช่นกัน

“กรณีศรีลังกามีเหตุปะทุก่อวิกฤติเศรษฐกิจมาจากในปี 2019 ได้เกิดเหตุก่อการร้ายหลายจุดในกรุงโคลัมโบเมืองหลวงในช่วงประชาชนร่วมฉลองเทศกาลอีสเตอร์ ทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก เหตุการณ์นี้กระทบต่อภาพลักษณ์ ทำลายการท่องเที่ยวอันเป็นแหล่งรายได้หลักสำคัญ พังยับเยินทันที” รศ.ดร.ปิติว่า

ย้าด้วยเหตุการณ์ปีนั้นเป็นจังหวะพอดีกับ “รัฐบาลราชปักษาหมดวาระ” ทำให้ต้องมีการเลือกตั้งใหม่ แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าตระกูลราชปักษาอยากกลับมาเป็นรัฐบาลอีกครั้งจึงออก “นโยบายประชานิยมสุดชั่วหาเสียง” ในการลดภาระภาษีสร้างข้อยกเว้น “ปรับขึ้นรายได้เพียงประเมินขั้นต่ำ” เพื่อให้ฐานเสียงรากหญ้าไม่ต้องจ่ายภาษีนั่น ดังนั้น “คนศรีลังกา 1 ใน 3 ของประเทศไม่ต้องเสียภาษี” กระทบต่อรายรับรัฐจัดเก็บภาษีลดลง 35% ส่วนคนร่ำรวยเดิมเก็บภาษีอัตราก้าวหน้าตามรายได้ก็ “ถูกยกเลิก” แล้วลดอัตรากำไรมูลค่าเพิ่มลงเหลือ 8% เช่นนี้ “ฐานเสียงทางการเมืองราชปักษาก็เพิ่มมหาศาล” จนได้กลับมาเป็นรัฐบาลอีกครั้งเริ่มทำนโยบายโครงสร้างพื้นฐานใหม่อีก “แต่ครั้งนี้เก็บภาษีได้น้อยจนไม่มีรายได้” ด้วยศรีลังกาพึ่งพารายได้การส่งออกเป็นหลักของประเทศจากสินค้าเกษตร และภาคการท่องเที่ยว เมื่อเกิดวิกฤติการบริหารจัดการก็ไม่ค่อยเกิดผล หน้าซ้ากระทรวงเกษตรและชลประทานก็มี ซามาล ราชปักษา เจ้ากระทรวงนี้บริหารผิดพลาดจาก “นโยบายบังคับปลูกพืชผักออร์แกนิก” เพราะไม่มีดอลลาร์สหรัฐฯสำรองนำเข้าปุ๋ยเคมีทั้งประเทศ “ทำให้ผลผลิตลดลง 40%” จากที่เคยผลิตข้าวเพียงพอต่อคนในประเทศต้องนำเข้าแทนจนไม่มีรายได้จากสินค้าการเกษตรตามมา

แม้แต่ “การบริหารน้ำก็ผิดพลาดอีก” จนขาดแคลนน้ำในเขื่อนไม่อาจผลิตพลังงานไฟฟ้า “ต้องพึ่งพานำเข้าก๊าซธรรมชาติมาปั่นไฟฟ้า” กลายเป็นสูญเสียเงินตราต่างประเทศสำรองมากขึ้น สุดท้ายหาทางออกได้ง่ายที่สุดคือ “พิมพ์เงินเพิ่ม” ในระลอกแรกพิมพ์ออกมา 1 แสนกว่าล้านบาท ครั้งที่สอง 4 แสนกว่าล้านบาท ผลตามมาก็คือ “พิมพ์เงินออกมัล้นระบบ” ทำให้มูลค่าของเงินลดลงเป็นที่มา “ภาวะเงินเฟ้อรุนแรง” ตัวเลขอัตราเงินเฟ้อเดือน มี.ค.2022 อยู่ที่ 18.7% เทียบกับในเดือนเดียวกันปี 2021 ที่ระดับ 3.9% แน่แน่นอนว่าแม้ “ศรีลังกาจะมีเงินรูปีเพิ่มขึ้นแต่ยังต้องการเงินตราต่างประเทศ” เข้ามาโปะหนี้โครงการต่างๆ เพราะนักลงทุนไม่เชื่อมั่นในเงินรูปีจน “ขอกู้เงิน” ก่อหนี้สาธารณะมาทำนโยบายประชานิยมและกระตุ้นเศรษฐกิจ เดิมเคยมีอัตราเงินกู้หนี้สาธารณะต่อ GDP ที่ระดับ 42% ในปี 2019 ก็ปรับขึ้นเป็น 119% ในปี 2021

ปลายปีนี้คาดว่า “รัฐบาลศรีลังกา” น่าจะมีภาระต้องจ่ายคืนหนี้สาธารณะ 4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ทำให้เกิดการล่มสลายของนโยบายการเงินและการคลัง กลายเป็นว่าต่างชาติไม่เชื่อมั่นในเงินรูปีหนักกว่าเดิม สิ่งก็ตามมาคือ “นักลงทุนเก็งกำไร” เห็นท่าเศรษฐกิจศรีลังกาแล้วไม่สู้ดีก็ถอนเงินออกจากประเทศทำให้เงินทุนสำรองเริ่มหายไปเรื่อยๆ เศรษฐกิจซบเซาต้องมาเจอ “โควิด-19 ระบาดหนัก” จนกระทบต่อการท่องเที่ยว รายได้ส่วนนี้หายไป “ไม่มีเงินใหม่เข้ามา” แม้แต่คนในประเทศก็ไม่มีจิตใจเดินทางท่องเที่ยวด้วยซ้ำ อีกทั้ง “ผลผลิตการเกษตรก็ตกต่ำจนต้องนำเข้าอาหาร” ยิ่งกลายเป็นนำเงินดอลลาร์สหรัฐฯสำรองออกไปเยอะกว่าเดิม จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ศรีลังกาไม่มีไฟฟ้า ไม่มีพลังงาน ไม่มีเงินทุนสำรอง คนไม่มีงาน ไม่มีอะไรจะกิน เงินเฟ้อสูง แล้วไม่รู้ว่าจะมีอนาคตหรือไม่เพราะ “เศรษฐกิจล่มสลาย” อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้

นี่คือวิกฤติอันเลวร้ายที่ “ศรีลังกาเจอเศรษฐกิจล่มสลาย” ที่เกิดจากนโยบายประชานิยม ลดแลก แจก แถมมากเกินไปจนถึงแตก สะท้อนบางอย่างส่งสัญญาณมาถึง “ประเทศไทย” ให้ต้องถอดบทเรียนเรื่องนี้ไว้ก็ดี